

Zondag 24 mei 2026

Vijftigste Paasdag: Pinksteren

Lezing uit de Handelingen: Handelingen 2,1-16 (door Lisa Bouw)

*Gezongen Schrift: 'Ik stort mijn Geest op ieder...'
(naar Joël 3; t. Marijke de Bruijne; m. Chris van Bruggen;
'Aanwezig - oratorium voor Pinksteren')
FREE vers 1 en 3, allen vers 2 en 4*

Overweging

Jezus is voorbij.
Terechtgesteld. Als een misdadiger.
Ze willen niet geloven dat dit het einde is. Ze blijven
over hem praten. En terwijl ze het over hem hebben is
het alsof hij erbij is. Het brood met hen breekt. Hen
toespreekt zoals hij altijd deed.

Maar hoe moeten ze nu verder?
Wat gaat hun leven zin geven?

Wat gaat mijn leven zin geven...?
Met deze vraag krijgen we allemaal te maken. Nu of
later. Een schokkende gebeurtenis in je leven kan alles
op zijn kop zetten. Een contrastervaring, zegt men wel
eens. Die kan een streep door je
toekomstverwachtingen trekken.
Een burn out. Echtscheiding. Ziekte. Ontslag.
Overlijden van iemand die je dierbaar is...

Juist dan klinkt het verhaal van vandaag, van de
vlammen van Gods Geest. In deze situatie. Verhaal van
oplaaiend vuur. We verplaatsen ons erin, op deze
Pinksterzondag. We brengen ons zo'n contrastervaring
te binnen. Misschien van langer geleden. Misschien
recent. Misschien zitten we er middenin. En we zoeken
naar uitzicht. Zoeken naar hoop.

Het verhaal uit de Handelingen is een verhaal van
hoop. Hoop dat er toekomst is, ook al lijkt de weg dood
te lopen. Hoop die ingegeven wordt door een belofte:
dat God ons niet loslaat. Dat hij zo nabij is als onze

eigen adem. Dat hij in ons woont, als liefde, als
inspiratie en ons met elkaar verbindt over grenzen en
barrières heen. Vlammen van troost. Liefde die blijft.
Liefde die maakt dat we elkaar verstaan, zelfs al
spreken we heel verschillende talen. Zoals Janny
Hendriks in het interview in de Rondom zegt: 'Of we de
uitstorting van de heilige Geest letterlijk moeten
opvatten weet ik niet. Misschien heeft het
plaatsgevonden. (...) Wat mij in het Pinksterverhaal (zo)
aanspreekt, is dat de discipelen en de mensen
eromheen in liefde bij elkaar waren en daarom elkaar
konden verstaan.'

We zien die hoop in de opgaande zon. In de vlammen
van de kaarsen. In vurige bloemen met de prachtige
naam Gloriosa.

We horen die hoop in het eerste lied dat FREE zong:
De hoop van vandaag is een flikkerende kaars in een
besneeuwd raam;
de hoop van vandaag is een narcis in een saaie,
kleurloze foto;
de hoop van vandaag, dat zijn glinsterende ogen die er
in geloven dat we iets kunnen doen om eenheid te
bereiken...

We spreken de hoop uit in de begroeting: 'de Heer is
waarlijk opgestaan!' Want als je het uitspreekt, het
tegen elkaar zegt, misschien wordt het dan mogelijk
het te geloven.

Hoop is de drijfveer van elk diaconaal project.
Met z'n zevenen zetten ze het deze zomer voort: het
contact met de mensen in Georgië. Met Eliso, Beso en
Darina. Die er hun levenswerk van maken om kinderen
goede toekomst te bieden.

Dia van de zeven reizigers

Hier zijn ze, onze reizigers: Lisa, William, Eden, Esther,
Gerwin en Zeger – en op de foto rechts nogmaals
Zeger, nu met zijn vriendin Kadeylee. Ze komt over uit
Groot Brittanië om mee te kunnen gaan.
Zonder hoop komt een diaconaal project nergens.
'Zo'n project is water naar de zee dragen,' zegt William.
Een druppel op een gloeiende plaat. En toch gaan jullie
er met z'n zevenen tegenaan. Want jullie hopen dat het
zin heeft. Wat er tijdens zo'n project gebeurt, heeft een
impact die niet zo makkelijk samen te vatten is. Dit
gaat niet alleen over kinderen met weinig kansen, zeg
jij, William. Dit gaat ook over onszelf. We leren denken

over onze grenzen heen: een ander belangeloos te helpen meer van zijn leven te maken.

Hoop voor hen – en hoop voor ons. ‘We maken deel uit van iets groters,’ zegt Esther.

Wat is dat grotere?

Het is niet zo makkelijk daar woorden aan te geven. Het is iets wat gebeurt. Zoals die windvlaag en zoals dat andere, ‘een soort vlammen’, vertelt het boek van de Handelingen. Er gebeurt iets en het maakt vurig en enthousiast en het maakt dat barrières wegvallen en je elkaar gaat verstaan.

Zeger beschrijft wat er gebeurde toen twee jaar geleden de groep jongeren uit de Eshof in Aghaiani de handen uit de mouwen ging steken. In het zomerkamp waren er Georgische jongeren en Oekraïense jongeren en Nederlandse jongeren en allemaal keken ze eerst de kat uit de boom. Tot ze tenslotte allemaal door elkaar heen liepen en samen sportten en plezier hadden. Het vraagt om geduld. En om doorzetten en volhouden. Zoals ook wel blijkt uit de geschiedenis van het Georgiëproject. Al in september 2019 was de eerste aanzet gegeven – weten jullie nog? Toen kwam corona... Na een jaar van voorbereidingen is met pijn in het hart besloten ermee te stoppen.

In 2022 ontstond vanuit de ZWO een nieuw plan voor betrokkenheid op Aghaiani. Het kwam van de grond en inmiddels is het day care center bijna klaar. Komende zomer maken William en Lisa, Eden en Zeger en Esther en Gerwin en Kadeylee de opening mee.

Zoiets voedt de hoop. ‘We verlangen ernaar iets te dóen in deze wereld,’ zegt Esther. ‘We zijn samen aan het werk vanuit de hoop. En moeten daarna weer loslaten. Ook loslaten is hoop: dat er iets blijft. Dat het niet voor niets was.’

Gerwin zegt: ‘het raakt me telkens weer wanneer ik in een ander land en een andere cultuur mensen ontmoet die ook christen zijn. Die bij een kerk horen. Hoe verschillend we ook zijn, we ‘spreken’ dezelfde taal. Ook met Beso, Darina en Eliso. We delen niet onze diepste gedachten met elkaar. De kennis die we van elkaar hebben, blijft oppervlakkig. En toch is er iets wat diep gaat. Is het de universele taal van geloof, hoop en liefde?’

Hoop – we hebben eraan bijgedragen tijdens de kerstactie in december. We brachten geld bijeen voor voedselpakketten. Omdat die ene fles olie enorm

verschil kan maken. Van het geld van onze kerstactie zijn in maart Paaspakketten gekocht.

Gaat het om de spullen? De olie, de zeep, de tandenborstel? Of gaat het er ook daar vooral om dat er contact is; dat mensen ervaren dat er iemand is die aan hen denkt; dat een vlam van hoop wordt aangeblazen...

Met beelden brengen we de wereld van de mensen in Georgië hier in de Eshof. Laten we kijken naar de film die Beso maakte van het rondbrengen van de pakketten.

Film Georgië